

Kozmáné Bódi Ildikó

M. S. MESTER ÉS TANÍTVÁNYA
Rendhagyó zárótanítás egy kis kockázattal fűszerezve

Mesterem! Csak így hívott. Mester a tanítványát!

Aki a főiskolán esztendőről esztendőre mesteri fokon nyitogatta szemeimet egy eltűnt világra, a tiszta forrásra, népünk szerves műveltségének kincses tárházára. Arra a kerek egész organikus világra, melyet még érintetlenül hordoznak, a mindenséget átölelő, a világot rendező, szívet-lelket melengető gyermekrajzok, a természetes gyermeki vizualitás.

Harmadéves lettem, közeledett a zárótanítás napja, ahol számot kellett adni az eddig megszerzett rajzmódszertani műveltségemről. Megkaptam a tanítandó témát: *Ritmus ábrázolása természeti formák segítségével, dekoratív felületek tervezése*. Tudtam, ha kilépek az akadémiázus bezárt világából, s nem az asztalon évek óta porosodó üvegkancsó-virág kompozíciót használom fel „tiszta forrásként”, akkor az általam egyébként igen tisztelt gyakorlatvezető tanárnő vagy tétován néz majd maga elé, vagy a „haját fogja tépni” idegességében. Mondanom sem kell, az utóbbira tippeltem. Nem feltétlenül egy új hajkorona várható megszületése miatt, hanem a tananyag kínálta lehetőség sugallta, mely megengedte, hogy „bétekintsek a mély kútba”, majd „föltekinsek a magas egökbe”. Szorgos kutatásba kezdtem. Diktafont ragadtam, a pentatóniára épülő, táncos ritmus diktálta, csodálatos hosszúpályi népdalokat rögzítettem egy aranylóan őszülő bácsi előadásában, szebbnél szebb rózsafolyondáros, virágos-hullámos, napos-holdas - és még Isten a megmondhatója hányféle - elnevezésű. háziszóttest, életfás népi kerámiát gyűjtöttem, népmesét olvastam a sötétség és világosság harcáról. Végül összeállt az óra vázlatos terve a fejemben, a szívemben, a kezemben, de még a lábamban is. Itt már nagy baj nem lehet! - gondoltam.

Eljött a végső próbatétel napja. A kisebb népművészeti múzeummá varázsolt műhelyben, tökéletes ritmusban együtt „lélegzett” a szorgos, tudós kezek alkotta régiség, a népmese dramaturgiája, a népzene és a néptánc, melyet kezdetben jómagam roptam, majd egyre-másra a diákok is bekapcsolódtak. A tanárnő színeváltozása, gyérülő hajkoronája ritmusosan együtt változott az egyre katartikusabb hangulattal.

A Mester csöndben, bölcsen figyelte az eseményeket, majd ennyit mondott, „*Na látja Irénke, Bódi Mester még táncolni is tud*”.

A diákok a dupla óra végére ég és föld szülte gyönyörű „dekoratív felületeket” rajzoltak, ahol a látvány, a dekorativitás mellett újra szárba szökken az az ősi tudás, melyhez tápláló forrásként eleink képíró hagyatéka szolgált.

A Mester kiválóra értékelt, a tanárnő időközönként elfogadóan bólintott. Közben biztosan észrevette, hogy a diákok a második csöngetést sem akarták meghallani.

Belefeledkeztek az alkotásba.

Hosszúpályi, 2010.június 30.

Fotó csatolva: **Képaláírás:** A Mester Makoldi Sándor, a Tanítvány Kozmáné Bódi Ildikó
A tanítvány tanítványainak rajzkiállításán /1985. Hajdúböszörmény/